

עבודת השם

בראת "למח לך"

נספר מעשה שהיה במהלך כל התקופה שרבי יחזקאל אברמסקי היה כלוא בסיביר, היה החפץ חיים אומר בכל יום ארבעה פרקי תהלים לשלום. הרבה פעלו בעולם הגדול כדי להשיג את שחרורו, והנה הגיע ערב יום כפור ולתאו נכנס אחד מהסוהרים ואומר לו: אתה חופשי, אתה יכול ללכת, והוא צייד אותו בכרטיס נסיעה ברכבת. לקח רבי יחזקאל את צרור סחבותיו שהיה עמו, כי נעלים ומלבושים רגילים שיש לבני אדם לא היו לו, אם מחמת שבלו ואם שנעלמו לו, וכך ניגש אל תחנת הרכבת כדי לחזור לביתו.

בעמדו בתחנה שהייתה ריקה מאדם, הגיע אליו פתע המפקד הראשי של כל מחנה המעצר, שהיה יהודי, אבל רשע מרושע, ואחרי שהתבונן מסביב סביב וראה שאין איש שם לב אליהם, שאל אותו: אתה עומד לנסוע ברכבת? רבי יחזקאל השיב בחיוב. אחרי זה שאל אותו המפקד: אתה רב? וגם על זה השיב לו ב"הן". אמר לו המפקד: תראה לי את הכרטיס שלך. חשש כבר רבי יחזקאל כי הוא זומם לקחתו ממנו, אבל לא הייתה לו ברירה, והוא הראה לו. נשל המפקד את הכרטיס, ולאחר שהתבונן בו אמר לרבי יחזקאל: - יודע אתה, נתנו לך כרטיס לקרון קר מאוד, ואם תיסע בקרון זה - אין סיכוי שתגיע הביתה, כי אתה עלול לקפוא באמצע הדרך (כך היו עושים להרבה אנשים, בכוונה להמיתם...). המפקד התבונן עוד פעם מסביבו וכאשר ראה שוב שאין איש רואה, שלף מכיסו כרטיס אחר ונתן לו בידו, ואמר לו: עם הכרטיס הזה יתנו לך מקום בקרון חם, ותוכל להגיע הביתה בריא ושלם. הוא לא הסתפק במתן הכרטיס, אלא גם עמד וביקש ממנו מחילה על כל מה שפגע בו, בציניו כי היה אנוס לעשות כך, כי כוון הייתה הפקודה שהוא קיבל. "גם אני יהודי", סיים המפקד את דבריו, "ואני מבקש ממך מחילה". המפקד נפרד ממנו והרכבת הגיעה ואמנם נתנו לרבי יחזקאל מקום בקרון מחומם. במהלך הדרך הבחין כמה פעמים איך משליכים מהחלונות נופות של אנשים שקפאו בגלל הקור העז ששרר אז. כאמור, היה זה ערב יום כיפור, והוא לא הספיק להגיע לביתו בו ביום. הוא ירד מהרכבת באחת העיירות הקטנות, ולא הספיק אפילו לאכול סעודה מפסקת, כי מיד עשה את דרכו לבית הכנסת, שם הניח את צרורו ובו עשה את כל יום הכיפורים. רק למחרת יום הכיפורים יצא בדרכו לביתו, אבל עוד היו לו הרבה תלאות בדרך, כי הכל היה תחבולה מאת הרשעים הרוסיים, שאמנם התחייבו בפני השתדלנים שפנו אליהם לשחרר את הרב, אבל עשו כל מה שביכולתם כדי שלא יגיע חי, אלא שאם הקב"ה רצה שיינצל - לא הועילו להם כל עלילותיהם.

"שְׁלַח לְךָ אֲנָשִׁים, וְיָתְרוּ אֶת-אֶרֶץ כְּנָעַן, אֲשֶׁר-אֲנִי נֹתֵן, לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל..." (שלה יג, א"ב) הקב"ה נענה בחיוב למשה ואמר אם עם ישראל החליטו לשלוח מרגלים לא יהיה השילוח על דעתם כי אם על דעתך. שאם הם ישלחו יהא בזה משום מרידה בך, ואוי לדור שכולם מנהיגים. אלא אתה תהא בעל השליחות ותשלח את מי שאתה מבקש לשלוח. ומפני שלא האמינו בי, לא יזכו לדאות את הארץ כשאנחילנה. משל למה הדבר דומה, למלך שהכין לבנו אישה מושלמת בכל המעלות, הן במלבוש והן בממון והן ביוחסין. אמר בנו: רוצה אני לדאותה, שאיני מאמין לדברייך. כעס אביו כעס גדול על זה שאינו מאמין לדבריו. אמר אביו בליבו: אם לא אראה אותה לו יאמר מפני שהיא כעורה איני רוצה להראותה. אמר לו המלך: אראה לך את האישה כדי שלא תאמר שאני רוצה להטעותך ושאיני משקר. אבל אני נשבע שלא אתה תיקחנה אלא בנך.

כך הקב"ה אמר לישראל שהוא נותן להם ארץ חמדה שלא יחסר כל בה, ובאו הם ואמרו: נשלחה אנשים לפנינו ויחפרו לנו את הארץ. לדאות אם היא טובה. אמר הקב"ה: אם אעקב בידם ואומר להם שלא ישלחו יאמרו רעה היא, ולכן אינו רוצה שנשלח אנשים. משום כך ישלחו אנשים, אבל אני נשבע שלא יראו הם את הארץ, כמו שנאמר אחר כך: אם יראו את הארץ אשר אני נותן לבני ישראל. ר"ל אותה הארץ שאני נותן, לבניהם אתן ולא להם. כמו שנאמר שם: אם יראו את הארץ אשר נשבעתי לאבותם וכל מנאציה לא יראוה. וזה רמז הקב"ה למשה לפני כן כשאמר לו: שלח לך אנשים ויתורו את ארץ כנען אשר אני נותן לבני ישראל.

זה הניסיון של כל יהודי אמונה והביטחון בבורא עולם גם אם עיננו הגשמיות רואות אחרת יש לנו לבטוח בהשם יתברך ולא להיות קטני אמונה וניתן ביד בני אדם לתעתע בנו כי אם הבטיח הקב"ה להוריש את הארץ מה יש לדגל בארץ וכי הקב"ה מוריש ומעשיר וישועת השם כהרף עין,

19:25	כניסת השבת
20:29	צאת השבת
19:46	שקיעה
20:58	ר. תם
5:38	הנץ

הפטרה: ייטשלת יהושע

והנה, בנסעו מאחת העיירות בליטה לוורשא, הוא פוגש ברכבת את רבי אלחנן ווסרמן, שניהם התחבקו והתנשקו והיו, כמובן, נרגשים מהפגישה הפתאומית הזו, לאחר השחרור מן המאסר. לפתע אומר רבי אלחנן לרבי יחזקאל: נכון שיצאתם מסיביר בערב יום כיפור? השיב לו רבי יחזקאל: אמת ונכון הדבר, אבל מגין לכם זאת, והלא אפילו בביתי לא ידעו מכל זה? השיב רבי אלחנן: מה פירוש מגין אני יודע? בערב יום כיפור בבוקר, הלכתי עם החפץ חיים מן הישיבה לאחר התפילה, ובאמצע הדרך הוא נעצר ואמר: נו, הבולשביקים לא הצליחו, עכשיו שיחררו את הרב דסלוצק מבית האסורים... (שאל אביך ויגוד)

"ולא תתורו אחר ללבכם, ואחרי עיניכם, אשר אתם זנים, אחריהם." (שלה ט"ל) חכמינו זכרונם לברכה כתבו שמלבד התאוה והיצר לעריות יש חלק גדול לעין, משום שהעין רואה והלב חומד וכלי המעשה גומרים. בגמרא סוטה (י) אמרו: "גמירי, אין יצר הרע שולט אלא במה שעינו רואות". ובירושלמי (פרק א' הלכה ב') אמרו: "לבא ועינא תרי סרורי עברה הם". גדולי ישראל נלחמו לא רק על

יצר התאוה שלהם, אלא גם עבדו על היצר החיצוני של פגם העיניים, וכמו שמסופר בילקוט (פרשת ויחי) "מעשה היה ברבי מתיא בן חרש זכותו יגן עלינו אמן, שהיה יושב בבית המדרש ועוסק בתורה, והיו פניו מאידות ומבהיקות. עבר השטן ונתקנא בו. הלך לפני הקדוש ברוך הוא ואמר לו: ריבוננו של עולם רבי מתיא מהו לפניך? אמר לו: צדיק גמור. ביקש השטן רשות לדרת ולנסות אותו. אמר לו הקדוש ברוך הוא: לא תוכל לו.

אמר השטן אף על פי כן רוצה אני לנסות. נתן לו השם יתברך רשות והתחפש לאישה יפה, שלא הייתה כמותה מימות תובל אחות קין. כיוון שראהו רבי מתיא הפך פניו, עבר השטן לפינה השנייה ושוב הפך פניו, כיוון שראה רבי מתיא שאינו מניח לו, ביקש מתלמידו אש ומסמר. לקח המסמר לבנו באש ונתנו בעינו ונתעוור. כשראה זאת השטן נודעוץ ונפל לאחוריו. שלח הקדוש ברוך הוא את רפאל לרפואת את רבי מתיא. וסרב בטענה שמא לא יעמוד בניסיון פעם אחרת, עד שהבטיחו הקדוש ברוך הוא שיתבטל ממנו יצר הרע, ואז הסכים להתרפאות". עד כאן תוכן דבריו.

סיפור בהמשכים "צמוד לתפילין" חלק א

הימים ימי ערב מלחמת-העולם השנייה. יעקב קליינמן מהעיר מונקאטש גוייס לצבא הצ'כי, שנערך אל מול איומי גרמניה הנאצית לתקוף את צ'כוסלובקיה. דאגה מלאה את לב ההורים, צבי-הרמן ורחל, לשלמו של בנם ההולך אל הלא-נודע. האב השתוקק לקבל ברכה בעבור בנו מהרבי ממונקאטש. קודם הגיוס לקח האב את בנו אל הרבי. הצדיק בירך את יעקב ואמר לו: "דבר אחד אני רוצה לבקש ממך – שהתפילין יהיו צמודות אליך בכל מקום. שמור עליהן מכל משמר והשתדל להניח אותן בכל יום". יעקב הבטיח לצדיק לעשות כדבריו, ויצא ממנו בחרדת-קודש. מלחמת-העולם פרצה. צ'כוסלובקיה נכבשה בקלות בידי הגרמנים, והחיילים הצ'כים שועבדו לצבא הגרמני והועסקו בעבודות כפייה. יעקב נשלח ל'נפות' את הדרכים ממוקשים בעבור הגרמנים. זו הייתה כמעט משימת התאבדות. אלפי צ'כים מצאו את מותם מהמוקשים שהתפוצצו תחתיהם. אחרים מתו מקור, שכן מלבד בלויי סחבות לא היו להם בגדים או נעליים ראויות לחורף הקר. לילה מושלג אחד עבר חייל גרמני ליד יעקב, והבחין בשקית התפילין שהייתה לצידו. "מה זה?", דרש החייל לדעת בקול תקיף. יעקב ידע שאם התשובה לא תשביע את רצונו של החייל יאבד לא רק את התפילין אלא גם את חייו. "אני זקוק לשרוכים", ענה. הבעת בוז עלתה על פני החייל, הוא תפס את שקית התפילין והשליך אותה הרחק לתוך השלג. יעקב הודה לה' בליבו על שנשאר חי, אבל עכשיו היו כל חושיו דרוכים שלא לאבד את המקום שמאליו הושלכו התפילין. שעות נעץ את עיניו בדיוק בנקודה שבה נפלה השקית, אף-על-פי שהשלג כיסה אותה והיא לא נראתה. הוא המתין עד שכל החיילים יירדמו, ואז זחל בהירות אל המקום והחל לחפור בשלג. דמועת עמדו בעינו כאשר מצא את התפילין ואימץ אותן בחום אל ליבו. יעקב שרד מן המלחמה. הוא סבל מקור ומרעב וניצל מסכנות רבות. על דבר אחד הקפיד כל הימים: לשמור את התפילין מכל משמר, כפי שהבטיח לצדיק. סוף-סוף הובסו הגרמנים. יעקב וחבריו נלקחו בשבי בידי הרוסים. הללו ריכזו את השבויים במחנות ריכוז, אך את היהודים הפרידו והעבירו למחנה ריכוז מיוחד ליהודים. עד מהרה התבררה כוונתו השטנית של סטאלין. השבויים האלה קיבלו מנות מזון זעומות, ותרופות כמעט לא היו בנמצא. מחלות התפשטו במהירות במחנה והפילו חללים רבים. גם יעקב חלה וכבר הכין את עצמו למות. לא היה לו שום סיכוי לשרוד בלי תרופות ובלי צוות מקצועי שיטפל בו.. **ההמשך יבוא!**

פנית ההלכות "מלאכת זורע"

ע"פ ילקוט יוסף
כרך ה'

ב. וכן הזומר את האילן כדי שיצמח, כדרך שבעלי כרמים עושים, הרי זה חייב משום זורע. (ילקוט יוסף שבת כרך ה' עמוד לא)

ג. המשקה צמחים ואילנות בשבת הרי הוא בכלל תולדות מלאכת זורע וחייב. (ילקוט יוסף שבת כרך ה' עמוד לג)

ד. לפיכך האוכלים בנגות בשבת אסורים ליטול ידיהם על העשבים או על הזרעים, שאף על פי שאינם מתכוונים להשקותם, מכל מקום פסיק רישיה הוא ואסור. וגם בגינה של חבירו אין להתיר בזה. (ילקוט יוסף שבת כרך ה' עמוד לה)

ה. גם עציצים אסור להשקות בשבת, אפילו עציץ שאין בו נקב כלל. (ילקוט יוסף שבת ה' עמ' לח)

ו. ירקות או פירות תלושים, מותר להשקותם בשבת כדי שלא יכמושו. (ילקוט יוסף שבת ה' עמוד לח)

עלון זה לעילוי נשמת!

ברוך עובדיה בן שרה	יגאל יוכפז בן שושנה
שרה בת סלמה	שלום בן משה
אסתר בת חנה	שלום בן אברהם
ציון עובדיה בן רחל	יחזקאל אליהו בן סמרה
נעמי לקס בת אסתר	יעקב לקס בן אסתר
רחל עובדיה בת אסתר	רבקה בת כאוגו וחנניה
שלמה בן אליהו ושרה	אברהם דמתי בן אסתר
דוד שורבחון בן חוה	יוסף צברי בן אהרון

ת. נ. צ. ב. ה.

עורך ומגיש: שלום ע.

המעוניינים לקבל את העלון למייל בתפוצה שבועית: יש לשלוח הודעה לאימייל: avodat.aseem@gmail.com כמו כן ניתן להוריד את העלון באתרי "לדעת" ו"דרשו"